

РЕШЕНИЕ

№ 6030

гр. София, 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Вяра Русева

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **6474** по описа за **2021** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Н. С. С. срещу съдебно решение № 20125971/27.05.2021 г., постановено по НАХД № 7663/2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 97-ми състав с което е потвърдено НП № 19-4332-005282/25.03.2019 г., издадено от началник група към СДВР, отдел ПП СДВР, с което на основание чл. 179, ал.2, пр. второ ЗДвП, на касатора е наложена глоба в размер на 200,00 лв. за извършено на нарушение на чл. 23, ал.1 ЗДвП.

Навежда аргументи за незаконосъобразност и неправилност на решението като постановено в противоречие с разпоредбите на ЗАНН. Счита, че съдебният акт е немотивиран и бланкетен. Излага също, че при съставяне на АУАН е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като подписалия го свидетел не е очевиден, присъствал при установяване на нарушението. Неприложима била разпоредбата на чл.40 ал.4 от ЗАНН. Намира за недоказано наличието на безспорно извършено нарушение. Не били изложени факти за причинените вреди. Моли съда да

отмени оспорения съдебен акт и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът- СДВР Отдел „Пътна полиция“, в о.с.з, р. пр., не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IV -ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице-страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. от 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съгласно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите – очевидец Ц. К. и актосъставител В. Р. В., както и писмените доказателства, представени с административно- наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираното в НП нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП. Счел е, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер да са затруднили правото на защита на наказаното лице, както и че наказанието е правилно индивидуализирано.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от СРС факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според чл.40 ал.1 от ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са

присъствували при извършване или установяване на нарушението. В настоящият случай АУАН е съставен от В. Р. В. – мл. автоконтрольор при ОПП- СДВР в присъствието на свидетеля З. Н. Х.. Видно от обясненията на актосъставителя, разпитан като свидетел в о.с.з. на 29.01.2020г той и Х. са изпратени на място след подаден сигнал. Това се потвърждава от приложения по делото протокол за ПТП № 1729887 от 12.03.2019 г. и скица на ПТП към него. Т.е. АУАН е съставен в присъствието на свидетел при установяване на нарушението. Неоснователно е твърдението на касатора, че е допуснато нарушение на процесуалните правила при съставяне на АУАН, тъй като подписалия го свидетел – З. Х. „не е очевидец, присъствал при установяване на нарушението“. В случая АУАН е съставен не в присъствието на свидетел очевидец, при извършване на нарушението. АУАН се съставя от длъжностни лица, изрично посочени в разпоредбата на 189, ал.1 от ЗДвП. Няма правна пречка, актът за установяване на административно нарушение да бъде съставен в отсъствието на свидетели – очевидци (по арг. от чл.40 от ЗАНН). Техническата неточност при изписване в АУАН, че З.Х. е очевидец , а не свидетел при установяване на нарушението по никакъв начин не представлява съществено процесуално нарушение водещо до ограничаване правото на защита, респ. обосноваващо отмяна на НП само на това основание. Изискването на чл.40, ал.1 от ЗАНН /да са присъствували при извършване или установяване на нарушението/ се отнася не за актосъставителя, а за свидетелите по съставяне на акта, като това правило е било спазено. В случая актът е подписан, както от съставителя, така и от лице, присъствало при установяване на нарушението, което означава, че е спазено изискването на чл.40, ал.1 и чл.43, ал.1 ЗАНН и не е допуснато съществено процесуално нарушение.

Разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от ЗДвП задължава по императивен начин водачът на пътно превозно средство да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко. Несъмнено установено е, че с поведението си касаторът е нарушил произтичащите от горната разпоредба задължения и в резултат на негово поведение е настъпило ПТП. Това обстоятелство категорично установяват писмените доказателства по делото, както и гласните такива преценени в тяхната взаимовръзка и обусловеност. Фактът на удряне е достатъчен да се обоснове извод, че касаторът не се е движил на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство , че да избегне ПТП, не е осигурил необходимата дистанция и не е успял да спре своевременно. Разстоянието от движещото се пред него друго превозно средство трябва да позволяла избягване на удар при евентуално намаляване скоростта или рязко спиране. Тълкуването на цитираната разпоредба налага да се приеме, че скоростта, начина на движението и дистанцията е въпрос на лична преценка и избор на всеки един водач на МПС, но при съблюдаване на ограниченията и рамките поставени от Закона за движение по пътищата (в частност чл. 23, ал.1). При това положение, в случаи от категорията на процесния, за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на водача на превозното средство по чл. 179, ал. 2 от ЗДвП, достатъчно е същият да не е съобразил дистанцията , респ характера и интензивността на движението, в резултат на което, поради невъзможността му да спре е станал причина за възникване на пътно-транспортно произшествие. В тази връзка е уместно да се отбележи, че в хода на цялото

производство- и пред административния орган, и пред СРС, и пред настоящата инстанция Н. С. не е ангажирал доказателства за установяване на нещо различно от установеното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение.

Относимите факти и обстоятелства са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на АУАН, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП в хода на административно- наказателното производство. Редовно съставения АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически констатации още повече, че в хода на производството от касатора не се представят доказателства за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност касаторът не е ангажирал доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства, а оспорването на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства.

Административната преписка дава възможност да се установяват фактите по нарушението, които са вярно обективирани в съставения акт и правната квалификация в НП напълно съответства на фактите по случая. Съществува пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Безспорно е установено извършването на нарушението, неговия автор и правилното прилагане на закона. Нарушението е подведено правилно към съответната санкционна норма, като наложената от административно- наказващия орган глоба е по вид и размер определен в съответната на извършеното нарушение правна норма.

Относно доводите, че не е отразено в АУАН и в НП дали са причинени вреди, то в случая това не е съществено процесуално нарушение, тъй като нарушението е формално и за съставомерността на деянието не се изисква и не се предпоставя причиняването на вреди.

По изложените съображения съдът приема, че въззивната инстанция, при правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал е направила правилен и обоснован извод за осъществяване от страна на касатора състава на вмененото му административно нарушение.

Предвид съвпадане правните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на районния съд, решението следва да се остави в сила.

Водим от горното, съдът

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 20125971/27.05.2021 г., постановено по НАХД № 7663/2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 97-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :

